

תפ"ח 54962/08/15 - המאשימה: מדינת ישראל נגד ואאל עודה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 54962-08-15

בפני: כב' השופט אריאל ואגו - אב"ד
כב' השופט אלון אינפלד
כב' השופט אריאל חזק

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י פמ"ד עו"ד מסעד מסעד

נגד

הנאשם: ואאל עודה

ע"י ב"כ עו"ד עבד אבו עמאר

גזר דין

השופט אריאל ואגו - אב"ד:

הנאשם, תושב עזה, יליד 1975, נעצר והוגש נגדו כתב אישום בגין עבירות נגד ביטחון המדינה, שבוצעו במועדים שונים משנת 2006 עד אמצע 2014.

במסגרת הסדר טיעון, שלא כלל הסכמה עונשית, ושהצדדים הגיעו אליו במהלך שמיעת הראיות בתיק, הודה הנאשם והורשע, בעובדותיו של כתב אישום מתוקן שהוגש נגדו, וקביעת העונש שיש להשית עליו בפרשה זו, היא נשוא גזר דינו הנדון כעת.

כתב האישום המתוקן וההרשעה על פיו:

הנאשם הודה (ישיבה מיום 29.5.17), בעובדות כתב אישום מתוקן, האוחז שישה אישומים, והורשע, בהכרעת הדין, בעבירות הנקובות שם, לפי סעיפי החיקוק שיוחסו לו.

האישום הראשון - עניינו ירי מאקדח לעבר חייל צה"ל בעמדת תצפית. בתחילת 2006, עבד הנאשם כשומר במעבר ארז, יחד עם חברו "אבו סולטאן", והיה מצויד באקדח ששייך לאחיו. הוא התערב עם החבר כי הוא יכול לבצע פיגוע ירי לעבר חייל שניצב בעמדת תצפית של צה"ל, וגם אבו סולטאן הביע נכונות לבצע פיגוע כזה. בכך נקשר קשר בין השניים לבצע ירי לעבר התצפית, ואבו סולטאן ירה שני כדורים, ובהמשך הנאשם ירה שלושה כדורים. הכוח השיב אש, והשניים נמלטו.

בשל עובדות אלה הורשע הנאשם בקשירת קשר לפשע (חבלה בכוונה מחמירה), לפי סעיף 499 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329 (א)(2) לחוק, ובעבירות נשק (נשיאת נשק), לפי סעיף 144 (ב) לחוק.

האישום השני - עניינו מעורבות הנאשם בתכנון ובהכנות לירי טילים על ישראל. בסוף 2013, או תחילת 2014, פנה אל הנאשם אחראי חוליית הטיילים, בגדודי חללי אל אקצה, שהוא התאחדות בלתי מותרת וארגון טרור, והציע לו להצטרף לחוליה. הנאשם הסכים, ובין חברי החוליה נקשר קשר לחפור בורות להטמנת טילים שישוגרו לישראל. חברי החוליה חפרו בורות ברוחב ובעומק של כשני מטר, במטע זיתים, ברצועת עזה, וחבר אחר הביא לשם שני טילים וחצובות לשיגור. האחר הציב את החצובות ועליהם הטיילים בבורות שנחפרו, וחיבר אליהם שעון עצר לשיגור. חברי החוליה כיסו את הטיילים, בלוחות וחול, ועזבו המקום.

בשל פעילות זו הורשע הנאשם בחברות ופעילות בהתאחדות בלתי מותרת, בניגוד לסעיף 85(1)(א) של תקנות ההגנה (שעת חירום) 1945 [כיום- סעיף 22(ב) לחוק המאבק בטרור תשע"ב-2016].

האישום השלישי - אף הוא, עניינו מעורבות בקשר ובהכנות לירי טילים על ישראל. בסמוך למועד הנ"ל, חבר הנאשם לשלושה חברי חוליה אחרים, ובהגיעם לאדמה חקלאית בשטח פתוח ברצועה, הנחה אחד האחרים את חברי החוליה היכן לחפור, עם טוריה ואתים, ואותו אחר הלך וחזר למקום עם ארבעה טילים שאותם הטמין על גבי חצובות בבורות שנחפרו, וצייד אותם בשעון עצר לשיגור. לאחר כיסוי הבורות, בידי הנאשם וחבריו, הם עזבו את המקום.

הנאשם הורשע בגין כך באותם סעיפי החיקוק נשוא האישום השני.

האישום הרביעי - גם כאן, ובאותו מועד לערך, החוליה, שבה הנאשם היה חבר, הגיעה לשטח חקלאי פתוח, שם הנחה אותם מפקד החוליה היכן לחפור, והוא עזב וחזר מצויד בשני טילים, שאותם הטמין על גבי חצובות בבורות שנחפרו, וחיבר להם שעון עצר לשם שיגור לכיוון ישראל. גם הפעם, לאחר כיסוי והטמנת הטיילים, אנשי החוליה, ובהם הנאשם, עזבו את המקום.

בגין כך הורשע הנאשם בסעיפי החיקוק נשוא האישומים השני והשלישי, כפי שאוזכרו לעיל.

האישום החמישי - במהלך מבצע "צוק איתן", סביב יולי 2014, הנאשם קשר, עם ארבעה נוספים, לירות טילים לעבר שטח ישראל כדי לפגוע בשטחה ולהמית ישראלים. סוכם ללכת לאזור החורשות בסג'עיה, שם היה מוצב טיל מוכן לשיגור. חלקו של הנאשם היה לתצפת ולוודא שאין מזל"טים ומסוקים של צה"ל באזור, ובמקביל - אחר בשם איברהים שיגר את הטיל לעבר ישראל.

בשל כך, הורשע הנאשם בחברות ופעילות בהתאחדות בלתי מותרת, בקשירת קשר לפשע, ובעבירות נשק, לפי סעיפי החיקוק שאוזכרו, ובנוסף - בעבירת ניסיון לרצח, לפי סעיף 301(1) לחוק העונשין.

האישום השישי - במהלך מבצע "צוק איתן", שוב נקשר קשר בין הנאשם לבין שלושה אחרים, ובהם איברהים הנ"ל, לירי

טילים לעבר ישראל כדי לפגוע ולהמית ישראלים. כאשר היו בדרכם לאזור החורשות בסג'עיה שם היה מוצב טיל, התקשרה אחותו של הנאשם והודיעה שאמו חולה ומאושפזת ועליו להגיע בדחיפות אליה. הוא הודיע לאיברהים שהוא נאלץ לעזוב את המקום וכך היה.

בשל האמור, הורשע הנאשם בפעילות בהתאחדות בלתי מותרת, לפי החיקוק הנ"ל, וכן בקשירת קשר לפשע (רצח), לפי סעיף 499 (א)(1) של חוק העונשין.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

ב"כ המאשימה, עו"ד מסעד, עמד על הערך החברתי שנפגע ממעשי העבירה והוא בטחון המדינה, הציבור, וחילי צה"ל, המבצעים תפקידם. נפגע ערך בסיסי של קדושת חיי אדם, כאשר שיגור טילים לעבר ישראל מהווה פוטנציאל ממשי לפגיעה בחיי אדם וברכוש. נוצרת תחושת חרדה בקרב התושבים, ואובדן ביטחון בסיסי. מדובר, כנטען, בפגיעה משמעותית בערכים אלה, שכן, פעילותו הייתה במספר הזדמנויות וביותר מדרך אחת.

צוינה מדיניות ענישה מחמירה, שהאינטרס הציבורי מחייבה, על רקע מתקפת הטרור המתמשכת מכיוון רצועת עזה אל עבר ישראל. לעניין זה אוזכרו דברי ביהמ"ש העליון מתוך ע"פ 7403/07, פאדי נג'אר נ' מ"י (מיום 30.3.08).

באשר לאישום הראשון, הירי מאקדח לעבר תצפית צה"לית, הפנה התובע למתחם הענישה שנקבע במקרה דומה בעובדותיו, הגם ששם סעיף האישום היה ניסיון רצח, וזאת, כאשר, ביהמ"ש המחוזי בב"ש, קבע, בעניינו של יאסר אבו חאמד (תפ"ח 1103/06), מתחם של בין 6 ל-10 שנות מאסר. ביהמ"ש העליון הפחית, בערעור, את העונש הכולל שנגזר על הנאשם, אך לא התערב במתחמי הענישה.

לגבי האישומים שני, שלישי ורביעי, שב והפנה עו"ד מסעד למתחם שנקבע בגין עבירות דומות, בעניינו של "אבו חאמד", ושהועמד על בין 6 ל-10 שנות מאסר. לטעמו, נסיבות עניינו אף חמורות מאלה שהיו אצל אבו חאמד. המאשימה גם הפנתה לתפ"ח 1010/09, בעניין "חוסאם עטאר" (בימ"ש מחוזי ב"ש, מיום 8.4.13) שם נקבע מתחם זהה בגין עבירות דומות.

עוד הפנה התובע לפסיקה הבאה:

תפ"ח 1051/06 - בעניין ג'ומעה עזאם, שם הורשע הנאשם בניסיון רצח, שתי עבירות של קשירת קשר לפשע, ארבע עבירות בנשק והסתננות, כאשר, בין היתר, ירה, יחד עם אחרים, טיל לעבר מדינת ישראל, בית המשפט המחוזי קיבל עתירה משותפת, בהסדר טיעון, להשית על הנאשם 20 שנות מאסר.

ע"פ 5147/13 - ערעור של הנאשם איאד אבו אלג'דיאן, על גז"ד שבו הוטלו עליו 19 שנות מאסר בפועל בגין עבירות של ניסיון רצח - ירי 10 כדורים לעבר טנק צה"לי, סיוע לניסיון לרצח, עבירות בנשק, חברות בארגון טרוריסטי,

ופעילות בהתאחדות בלתי מותרת. ביהמ"ש העליון הפחית שנתיים מהעונש והעמידו על 17 שנות מאסר.

תפ"ח 1057/07 - בעניין אחמד צופי, שם נדון נאשם שהורשע, לפי הודאתו, בשישה אישומים, שכללו ניסיון רצח ועבירות נוספות. בגין עבירת ניסיון הרצח, שעניינה היה ירי טילים אל ישראל, נקבע מתחם ענישה של בין 10 ל- 18 שנות מאסר, וביהמ"ש העליון דחה את ערעורו (ע"פ 2626/13).

תפ"ח 1073/08 - בעניין סמי עמור, שם השית ביהמ"ש המחוזי על הנאשם 19 שנות מאסר בגין שלושה אישומים, שכללו שתי עבירות ניסיון רצח, פעילות בהתאחדות בלתי מותרת ומסירת ידיעות לאויב העלולות להיות לו לתועלת.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - ציין עו"ד מסעד, שהירי מהאקדח על עמדת צה"ל ב 2006, מעיד על זילות הנאשם בחיי אדם ובערכים המוגנים שתוארו, כאשר ירה, יחד עם חברו, במסגרת מעין התערבות על מוכנותם לבצע פיגוע ירי. אשר לחידוש פעילותו העוינת, ב-2013, כחבר ביחידת הטיילים של גדודי אל אקצה, המאשימה רואה בכך הסלמה, כאשר מדובר בהתגייסות לארגון עוין, ובלקיחת חלק בלתי נפרד בפעילות חוליה האמונה על שיגור טילים. הנאשם היה שותף בחפירת הבורות, במישרין, ובעקיפין - גם בהובלת הטיילים ובהנחתם שם. בסך הכל נחפרו 8 בורות, והובלו לאתרים הללו שמונה טילים שיועדו לשיגור. צוין גם חלקו של הנאשם בתצפית כדי לוודא שאין מסוקים ומזל"טים של חיל האוויר, עת חבר אחר בחוליה שיגר טיל. המדינה רואה בנאשם כמי שחלקו דומיננטי ומרכזי, שכן, אבטחת האתר היא חוליה חשובה וחיונית לפעולת השיגור. הגם שאין ראיות שנגרם נזק בפועל - הפוטנציאל חמור וקשה. לגבי האישום השישי - הנאשם עזב את חבריו טרם השיגור, רק משום שהוזעק למיטת חוליה של אמו. אין מדובר בפעילות אקראית, בכל האמור בחוליית הטיילים, כי אם בתכנון מראש וברצף של אירועים. גם הירי באישום הראשון, הוא אומנם "ספונטאני", אך מעיד על תעוזה ומסוכנות הנאשם. הנאשם, כנטען, הונע מתוך כוונה לפגוע בביטחון המדינה ולגרור להרג אזרחים ואנשי כוחות הביטחון, וזאת לאורך תקופה, ובנחישות. מדובר בפעילות במסגרת ארגון רצחני, שאלה מטרותיו.

המאשימה ביקשה, לאור האמור, לקבוע מתחמי עונש הולם, כך, שבגין האישום הראשון הוא ינוע בין 6 ל- 10 שנות מאסר, בגין כל אחד מהאישומים 2 עד 4 - מתחם זה של 6-10 שנות מאסר, בגין האישום החמישי 12 עד 18 שנות מאסר, וביחס לאישום השישי - בין 4 ל-7 שנות מאסר.

אשר לענישה בתוך המתחמים הללו, המאשימה מבקשת לשקול כשיקול מרכזי את הרתעת היחיד והרבים, כנדרש בסוג זה של עבירות, ולא לייחס משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ולפיכך, היא עותרת לענישה ברף האמצעי של כל מתחם, ולקביעת עונש כולל ומצטבר בגין מכלול האירועים. עוד התבקשנו להשית מאסר מותנה וקנס כספי על הנאשם.

טיעוני ההגנה:

הסנגור, עו"ד אבו עמאר, פתח בכך, שהנאשם, שהוא כבן 42, נשוי ואב לשישה, נעצר כאשר הגיע, על סמך היתר כדין, לקבל טיפול רפואי בישראל. היה זה לאחר שזנח את הפעילות הביטחונית, שנטל בה חלק פרק זמן קצר של חודשים ספורים. יש בכך להראות, שמבחינתו ובראייתו, לא עשה שום דבר חמור במיוחד, ולא היסס להגיע למעבר הגבול ולא

חשש ממעצר. בעיני עצמו (ובלא שההגנה חוזרת בה מההודאה בכתב האישום ככתבו), היה הנאשם כמעין "סבל" ופועל פשוט במסגרת אותה חוליה.

ביחס לאישום הראשון, צוין, במסגרת הטיעונים, שמעצר הנאשם נעשה סמוך למועד התיישנות העבירה מ-2006, ויש להתחשב בכך. מדובר יותר באירוע של קלות דעת, ובהקנטה הדדית של שני החברים (אותה "התערבות"), מאשר בניסיון פיגוע. האקדח הוחזק על ידי הנאשם כשתפקד בתור שומר, משמע - לא הובא למקום לצורך הירי על העמדה. הסנגור הביע ספק, אם מלכתחילה, בוצע הירי מטווח יעיל לגבי אקדח, ופקפק בסיכוי שקליעים יכלו לפגוע בחיילים המוצבים באותה תצפית. נאמר מיד, שאין משקל לטיעון זה, שכן טווח הירי לא היה מהעובדות שננקבו באישום, ושבהן הודה הנאשם, ונאמר שם, שהכדורים נורו לעבר העמדה, וכי כוח צה"ל השיב באש. משמע - היתה מודעות לכך שבוצע ירי כלפי אותה עמדה.

הסנגור ביקש שלגבי אישום זה ייקבע מתחם נמוך מלכתחילה, והענישה בגדרו תהיה בתחתיתו ואף ברף נמוך החורג מאותה תחתית.

אשר לאישומים, שעניינים ההשתתפות בירי טילים, מדובר, לשיטת ההגנה, בפעילות מינורית שהתפרסה על חודשים ספורים, החל מדצמבר 2013, ושחלקו של הנאשם בה, היה קטן, שינוע אמל"ח וחפירה גרידא. תפקידו היה כשל "פועל שחור", ולא תפקיד מנהיגותי, כפי שרואים בפסיקה שהתובע ביקש לסמוך עליה. הסנגור הגדיר את הנאשם כמצוי בתחתית השרשרת של הפעילות העוינת. פרט לאירוע האישום החמישי, הוא כלל לא נכח כאשר הטיל שוגר בפועל ואין לו ידע והכשרה לבצע זאת.

אף כאשר נכח בפועל בשיגור (האישום החמישי), כאשר, אין לחדד, שמעצם נוכחותו היה שותף לירי, מדובר בביצוע בצוותא, אך בדרגה נמוכה, באשר, הוא לא לחץ על כפתור השיגור ולא התעסק עם הטיל עצמו. הסנגור מסכים, שדי בכך כדי להוות פעילות מסוכנת וחמורה, מהיבט הביצוע בצוותא, אך, כאשר לא הנאשם קיבל את ההחלטות ולא הוא הביא את החומרים למקום, יש לראות בו משתתף זוטרי ביותר. אף כאן, יש להעיר, שנשמט מטיעונו של הסנגור, שלפי העובדות בהן הודה הנאשם, לא התמצה חלקו בנוכחות באתר השיגור יחד עם חברי החוליה, אלא, היה לו תפקיד מוגדר של תצפית כנגד מסוקים או מל"טים צה"ליים, בשעה שאברהים ביצע את השיגור.

לטעמו של ב"כ הנאשם, הגם שאישומי חוליית הטילים פוצלו למספר אישומים, כשניתן היה לאחדם, ראוי, לעת קביעת המתחמים, לקבוע מתחם ענישה אחד לכולם, ולמצער, ליחד רק את האישום החמישי למתחם נפרד.

הסנגור הוסיף והצביע על זניחת הפעילות הביטחונית, ביוזמת הנאשם, כתום אותם חודשים ספורים, ועל כך שלא ניסה להתקדם בארגון ולקבל תפקיד כלשהו. לא הייתה לו מוטיבציה לכך, ואף לא הכישורים, וכל רצונו היה להתפרנס. כאשר הבחין שמדובר בפעילות מסוכנת, הוא זנח אותה וחדל מהמעשים. גם האירוע הראשון, ב-2006, לא היה על רקע אידיאולוגי, אלא סוג של אימפולסיביות והתגרות מצד חברו. עוד התבקשנו להתחשב בכך, שאין ראייה לנזק כלשהו שנגרם כתוצאה ממעשי הנאשם, לרכוש או לנפש.

עו"ד אבו עמאר ביקש לא למצות הדין עם הנאשם, שמצבו הרפואי לא טוב, ושאיננו מקרה "קלאסי" של חברות בארגון

טרור ופעילות מושכלת בגדרו. לטעמו, מרשו הוא אחד מאותם אנשים פשוטים וקשי יום, שבשל תנאי דחק ועוני, נותנים שירותים לארגוני טרור כדי להתפרנס. כאשר ראה שאין זה מקור פרנסה מוצלח, קם וזנח את ההשתתפות בפעילות (יוער, שאין בכתב האישום ובהודאת הנאשם אזכור לכך, שפעל בעד שכר וכי פעולת חפירת פירי השיגור לטילים הייתה במסגרת ניסיון פרנסה).

מהיבט קביעת מתחמי הענישה, סבורה ההגנה, שיש לאבחן עניינו של הנאשם מאלה של חברי ארגון טרור הפועלים מטעמים אידיאולוגיים ובפעילות חמורה יותר. לטעמו של הסנגור, בכך יש כדי לאבחן את הפסיקה שהתובע הציג בפניו, שם היה מדובר במה שהגדיר כ"פעילות של ממש" - הנחת מטענים על צירי תנועה של צה"ל, הפעלת מטען, ירי מטווח קצר ובנשק אוטומטי, או ירי מרגמות על ריכוזי חיילים. אף באותם מקרים, חמורים יותר, קיימת ענישה מתונה יחסית, של 6 או 7.5 שנות מאסר.

הסנגור הציג פסיקה מתאימה (שתסקר להלן), ועתר לרף עונשי, שיהא אף נמוך מאותה ענישה, יחסית מתונה, שהביא בפניו. הוא סבור, שאין לגזור על הנאשם יותר מ- 5 שנות מאסר.

הנאשם - לאחר סיום טיעוני הסנגור, סיפר, שנכנס לישראל לקבלת טיפול, ושיש לו 7 ילדים (להבנתו - הסנגור אזכר 6 ילדים), ושכל חפצו הוא לפרנס את משפחתו, כאשר אין הרבה אפשרויות עבודה בעזה. לדבריו, כל פעילותו נעשית כדי להשתכר ולהתפרנס. הוא סובל מבעיה בעמוד השדרה, ובעזה המליצו לעשות את הניתוח בישראל, שכן, אם ינותח בעזה עלול הוא להישאר משותק. עוד הוסיף, כי לקח הלוואה על מנת לשלם על הניתוח, ועודנו שקוע בחובות ולא החזיר את ההלוואה. הנאשם לא התייחס במישרין לאישומים ולעבירות שעליהן הורשע.

הפסיקה שעליה נסמך הסנגור :

תפ"ח 1074/07 (מחוזי ב"ש), מ"י נ. בכר אבו סבית -הנאשם, שהיה חבר בגדודי אל אקצא, ואף גייס אדם אחר לארגון, הוביל והניח, עם אחר, בשתי הזדמנויות מטענים, כדי שחיילי צה"ל יעלו עליהם, אך הצבא לא הגיע לשם. מטען שלישי, במשקל 40 ק"ג, הופעל לאחר שהנאשם השתתף בהנחתו, אך עזב את המקום. בהינתן הפעילות האקטיבית, על רקע אידיאולוגי, והגם שלא נגרם נזק או אבדות בנפש, נגזרו על הנאשם 10 שנות מאסר, לאחר שהורשע בניסיון רצח, סיוע לניסיון רצח, וחברות בהתאחדות בלתי מותרת.

תפ"ח 1026/08 (מחוזי ב"ש), מ"י נ. אחמד חילס - הנאשם הודה בחברות בארגון חמאס ובשמירות חמושות וכן צויד, יחד עם שני חברי חוליה אחרים, במטען חבלה במשקל 15 ק"ג שחבריו הניחו לשם הפעלה אם יגיעו חיילים לאותו מקום. הנאשם וחבריו פירקו את המטען, שלא הופעל, והובילו אותו לבית אחד מהם. הוא הורשע בחברות בהתאחדות בלתי מותרת ובניסיון לגרום למותם של חיילים. צוין, שהעובדה שלא נגרמו אבדות בנפש לא נבעה מסיבה שתלויה בנאשם, והוא נדון ל-7.5 שנות מאסר בפועל.

תפ"ח 25902-12-10 (מחוזי ב"ש), מ"י נ. אשקר - הנאשם הודה והורשע בעבירת ניסיון רצח ופעילות בהתאחדות בלתי מותרת. הוא השתתף, עם שני שותפים, בניסיון לפוצץ טנק צה"ל עם טיל נ"ט וכן תכנן עם אחרים לפגוע בחיילי

עמוד 6

צה"ל בעזרת רובה צלפים, אך התכנית לא בוצעה. גם כאן צוין, שהעדר תוצאות קשות לא בא מחרטה של הנאשם או כו"ב. אף הוא נדון ל-7.5 שנות מאסר בפועל, תוך התחשבות בהודאתו ובגילו הצעיר.

תפ"ח 1115/08 (מחוזי ב"ש), מ"י נ. ג'יהאד מנצור - הנאשם הודה והורשע בחברות ופעילות בהתאחדות בלתי מותרת, עבירות נשק וניסיון לרצח. הוא עבר אימונים שונים בארגון טרור, מונה למפקד חוליה, אשר פתחה בירי לעבר כוחות צה"ל. כמו כן, הוא הוביל והניח מטען חבלה נגד כוחות צה"ל, ואף הפעילו, אך צה"ל השיב אש לעברו והוא חמק, בלא שנפגעו החיילים. צוין חלקו האקטיבי והיוזם בפעילות. נלקחו בחשבון הודאתו, גילו הצעיר ונסיבות אישיות. על הנאשם נגזרו 10 שנות מאסר בפועל.

תפ"ח 1094/07 (מחוזי ב"ש), מ"י נ. סעיד חוסין - אושר הסדר טיעון, שכלל הסכמה עונשית של 9 שנות מאסר, על נאשם, שהורשע בניסיון לירי טיל ובניסיון לחטיפת חייל. ההסדר העונשי נומק, בין היתר, בכך, שעל אחיו, שהיה שותפו לעבירות, ואשר הורשע בעבירות רבות נוספות, נגזרו 12 שנות מאסר.

ע"פ 3015/09, מ"י נ. פואד קדיח -ביהמ"ש העליון אישר עונש של 6 שנות מאסר, שהוטל על הנאשם, שהורשע בקשירת קשר לפשע, ניסיון רצח, נשיאת נשק וחברות בארגון טרור. הוא אחסן בביתו מטעני נפץ, הטמינם, עם אחרים, נגד טנקי צה"ל, אך משלא הופעלו- שב ואיחסנם בביתו. הוא סרב לשוב ולהטמין את המטענים, וכשהתבקש לדווח על תנועות צה"ל באזורו, הסכים, אך לא עשה כן. אוזכרה העובדה, שלא הוא היה היוזם והרוח החיה בפעילות זו, ושסרב לשוב ולהניח את המטענים, ונמצא, שהעונש הולם, חרף חומרת הדברים ופוטנציאל הפגיעה בחיי אדם.

תפ"ח 22343-07-11 (מחוזי ב"ש), מ"י נ. גרגאוי -הנאשם הודה והורשע ב- 9 אישומים, שכללו חברות בארגון טרור, נשיאת נשק, הובלתו ויצורו, השגת ידיעות בעלות ערך צבאי, ניסיון רצח, ועוד. הושתו עליו 9 שנות מאסר בפועל. מרבית העבירות בוצעו כאשר הנאשם היה קטין, ולא נקבעו לגביהן מתחמי ענישה. הנאשם הורשע, בין היתר, בשותפות בהנחת מטען נגד טנק, שלא הופעל לבסוף, וכן בהובלת פצצות מרגמה ובייצור טילים שישוגרו לישראל. נקבע מתחם ענישה יחיד, הרלוונטי לתיק שלפנינו, וזאת - באישום שעסק בשותפות בייצור טילים לשיגור לעבר שטח המדינה, והוא עמד על בין 6 ל-12 שנות מאסר, אולם, שם מדובר על הכנה וייצור, לאורך זמן של עשרות טילים, אך, לא בנוכחות בזמן הירי או בסמוך לכך.

תפ"ח 1055/06 (מחוזי ב"ש), מ"י נ. מג'די מצרי -הנאשם הודה במסירת ידיעות לאויב, חברות בהתאחדות בלתי מותרת, אימונים צבאיים, וניסיון רצח. אחד האישומים היה בשל השתתפות בירי שני טילים לישראל, אשר בוצע בפועל על ידי חבריו לחוליה. לא נגרמו אבדות בנפש בשל הפעילות, ומדובר היה בנאשם צעיר שהודה ושיתף פעולה עם החוקרים. הוא נדון ל-9.5 שנות מאסר בפועל.

תפ"ח 1090/07 (מחוזי ב"ש), מ"י נ. חמדאן אבו מטלק -הנאשם הורשע, לפי הודאתו בסיוע לניסיון רצח, חברות בהתאחדות בלתי מותרת, ובניסיון רצח, ומדובר בהנחת מטען חבלה, יחד עם אחרים, שיועד לפגוע ברכב צה"לי וכן בירי לעבר ג'יפ של צה"ל. הוא נדון ל-7.5 שנות מאסר בפועל.

תפ"ח 1168/08 (מחוזי ב"ש), מ"י נ. טארק חילס -הנאשם הודה והורשע באימונים צבאיים אסורים, נשיאת נשק ובניסיון רצח. מדובר בירי שתי פצצות מרגמה, במסגרת חוליית טרור, כאשר הירי בוצע לעבר ישראל, אך לא נגרמו אבדות בנפש. מתחם הענישה שנקבע לגבי אישום הירי, שבגינו הורשע בניסיון רצח, היה בין 8 ל-14 שנות מאסר וצוין, שהכוונה הייתה להרוג אזרחים וחיילים. בגין כלל העבירות הוטל על הנאשם מאסר בפועל של 10 שנים.

יוער, שלהסתמכות על גזרי דין, שניתנו טרם החלת תיקון 113, משקל מוגבל למדי, שכן, לנגד עינינו בעיקר העונש הסופי שנגזר, והמשקלל נסיבות אישיות וכאלה שאינן קשורות בביצוע העבירה. חשיבותם של פסקי דין, שניתנו בתקופה מאוחרת יותר, היא בכך, שמאלה - ניתן לגזור את התייחסות בתי המשפט למתחמי הענישה, וכאשר מדובר בנסיבות ביצוע העבירות, שהן דומות לענייננו, דווקא בכך יש משום עזר ואמת מידה לקביעות המתחייבות בפרשה הנדונה כעת. עוד יוער, שמשקל הפסיקה היחסית מקלה, מלפני כעשור ומעלה, פחת, גם משום גישת ביהמ"ש העליון, בשנים האחרונות, במתן גושפנקה להחמרה עונשית בנושא דיונו, כפי שהתבטאה בפסיקת בתי המשפט המחוזיים שהגיעה לערכאת הערעור.

דין והכרעה:

על פי המתווה העונשי נשוא **תיקון 113** של חוק העונשין, יש להשית על הנאשם עונש, שיהלום את חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ולפי מידת אשמו של הנאשם (עיקרון ההלימה).

לפיכך, וכמצוות המחוקק, עלינו לקבוע מתחם עונש הולם בגין המעשים שעליהם הורשע הנאשם, תוך התחשבות בפרמטרים החקוקים, שנקבעו, ולפי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ולאחר מכן -בתוך המתחם שיקבע - יש לקבוע מהו העונש המתאים, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

נזכיר, בתמצית, את ליבת הנסיבות הרלוונטיות לאישומים השונים:

האישום הראשון - עניינו ירי באקדח לעבר חייל, יחד עם אחר. האישומים שני, שלישי, ורביעי - עוסקים בפעילות במסגרת ארגון טרור, כאשר, זו התבטאה בעבודות חפירה, לצורך ירי טילים לישראל, אך ללא נוכחות בעת הירי, וכשהנאשם עוזב את המקום טרם כך.

האישום החמישי - עניינו ירי טיל לישראל, כאשר הנאשם שותף פעיל, וחלקו - צופה לשמייים כדי להזהיר מכלי טיס. ההרשעה כאן היא גם בניסיון לרצח.

האישום השישי - עוסק בקשירת קשר לירי טילים נוסף אל ישראל, ואף תחילת תנועה למימוש הקשר, אך, הנאשם לא המשיך בהשתתפות בתוכנית בשל מחלת אמו.

מכל המעשים הללו נפגעו ערכים חברתיים מוגנים, של שמירת ביטחון מדינת ישראל וריבונותה, והערך של קדושת החיים. שיגור הטילים, כמו גם הירי מהאקדח ב-2006, היה בהם פוטנציאל ממשי לקיפוח חיי אדם או לפגיעה קשה בגוף ובנפש.

מדיניות הענישה, בהקשר פעילות טרור מתחומי עזה, לא כל שכן, כאשר זו מגלמת פוטנציאל ממשי של פגיעה אקראית בחיילים ובאזרחים - ירי טילים מתוך כוונה לפגוע אי שם בתחומי ישראל, הינה מחמירה, והיא מתעדפת האינטרס הציבורי על פני כל שיקול פרטני ונסיבות אישיות של המבצע. ברוח זו, קבע ביהמ"ש העליון בע"פ 4654/13, **מאלק חילס נ' מ"י** (מיום 5.8.15), כי **"הבכורה חייבת להינתן לאינטרס הציבורי. זהו כורח המציאות, להכביד את העול, ולהעניש בחומרה רבה מי שביצע מעשים כגון דא, שיגור טיל לעבר מדינת ישראל ופעילות טרוריסטית נוספת. אין צורך לתאר את הקטל ואת ההרס שצופנים בחובם טילים המשוגרים לישראל, פגיעות בנפש וברכוש, ובזריעת פחד ובהלה... גזר הדין חייב לשקף גמול הולם, שעת נפש הרתעה, ובעיקר - קדושת החיים"**. ובדומה לכך, אוזכרו בע"פ 7403/07 **(פאדי נג'אר נ' מ"י)**, דבריה של כב' השופטת א. פרוקצ'ה, בע"פ 3289/05, **מחאג'נה נ' מ"י**, (מיום 10.10.05), על כי **"יש להדגיש בעוצמה הנדרשת את מסר ההרתעה מפני כל סוג של שותפות בתכנון וביצוע של מעשי דמים, פרי מניעי טרור, המכוונים כלפי כל אדם בישראל"**.

נסיבות ביצוע העבירות, בידי הנאשם, בהתאם לאמות המידה נשוא סעיף 40ט של חוק העונשין, לאחר תיקון 113, מצביעות על דרגת חומרה בינונית, מהיבט מעשי הנאשם, וכאשר באים לגזור את מידת אשמו בהן, אף שעסקינן בעבירות שחומרתן, כשלעצמן, מופלגת. הירי על עמדת צה"ל לא בוצע מתוך תכנון מראש, אלא, בגחמת רגע, של אותה "התערבות" עם חבר, ואף האקדח היה בזירה מכוח עיסוקו של הנאשם בשמירה, ולא הובא על ידו לשם כך. אולם, פוטנציאל הנזק עדיין היה ממשי ומשמעותי, ונסיבות הביצוע מעידות על זילות בחיי אדם, ועל נכונות הנאשם לבצע ירי מסוכן, ירי אשר למרות סיפור ה"התערבות", עדיין, לפי העובדות שהונחו בפניו, הונע על רקע ביטחוני, ומתוך כוונה להטיל בחייל צה"ל מום או נכות.

בשלושת אישומי חפירת הבורות לשם הצבת טילים, הורשע הנאשם, כזכור, בפעילות בהתאחדות בלתי מותרת, ולא בשותפות בירי בפועל, ככל שהתבצע, לאחר עזיבתו את המקום. חלקו בפעילות לא היה, כפי שמציע הסנגור, כשל "פועל שחור", שכן, מדובר במעשים שנעשו במסגרת ארגון הטרור ולשם קידום מטרותיו, כאשר, הנאשם מודע לטיב החפירה ולמטרתה (עזיבת הנאשם את אתר העבודה, לאחר שחפר את הבורות, הייתה אחרי שהחצובות והטילים הוצבו במקום, ואף כוסו בלוחות ובחול בידי חברי החוליה, וכשברור להם למה הם מיועדים). עם זאת, ברי, שלא הוא זה ששינע את הטילים למקום או שהציבם בפועל וכיוון אותם לישראל. חלקו התמצה בביצוע החפירה באדמה, וכיסוי הבורות לאחר הצבת הטילים.

באישום החמישי, אנו רואים הסלמה בנסיבות ביצוע העבירה ובחלקו של הנאשם בירי הטיל, כאשר הוא נוכח בשיגור, ומהווה חוליה די משמעותית בשרשרת, שכן, התצפית שביצע כנגד האפשרות שמטוסים או מל"טים צה"ליים יזהו אותו ואת חבריו, היא שאפשרה וסיפקה את "האור הירוק" לשיגור, בלא שהחוליה תהיה חשופה לפגיעה נגדית מיידית לאחר מכן. עדיין, לא מדובר במי שיזם את הביצוע ובמי ששיגר בפועל, אלא, במעגל שני של מעורבות ושל השפעה על המתרחש.

האישום השישי - עוסק בקשירת קשר לשיגור טיל רצחני נוסף, ושוב - הדבר נעשה במסגרת הפעילות בחוליית הטילים, וכאשר, בזמן פרישת הנאשם מהתכנון הרצחני, בשל ההודעה על אשפוז אמו, חברי החוליה כבר היו בדרך לחורשה, ששם כבר היה מוצב טיל. הקשר היה, אם כן, ריאלי ונחוש. ברם, גם כאן, אין טענה שהנאשם, שלצידו היו עוד שלושה חברים, היה מפקד החוליה או יוזם של פעילותה הנפשעת.

מכל האמור - מדובר במדרג בינוני של חומרה, בתוך מכלול חמור, כשלעצמו, כאשר בוחנים את היבט נסיבות מעורבותו של הנאשם וחלקו היחסי במכלול.

בואנו לקבוע מתחם ההולם, בנסיבות אלה, את העבירות השונות, יש להתחשב, לפיכך, בנסיבות הללו שתוארו, וניתן להסתייע במתחמים שקבעו בתי המשפט במקרים דומים, כאשר, בחלקם, מדובר היה על מערך נסיבות שהוא אף חמור ומכביד מכפי שבענייננו.

נזכיר, שבקביעת המתחמים אין אנו "כבולים" בעמדה העונשית שהמדינה מציעה, במסגרת הטענות לעונש, וככל שאנו סבורים שהמתחם צריך להיות גבוה מכפי זה שהמאשימה עותרת לו, עלינו לקבוע את המתחם הראוי והנכון לפי תפיסתנו, ולהיפך.

בהתייחס לאישום הראשון, במקרה אחר, שבו פעיל בארגון טרור השתתף בירי של מספר כדורים לעבר עמדת צה"ל, מתחם הענישה התייחס להרשעה בניסיון רצח, שלא כמו בענייננו, כאשר, לפי הסדר הטיעון, הודה הנאשם בקשירת קשר לחבלה בכוונה מחמירה, ובחבלה בכוונה מחמירה, לצד נשיאת נשק. המתחם באותו עניין (תפ"ח 1167/08 - מ"י נ' ראמי אלעילה, גז"ד מיום 18.11.13), התייחס גם להשלכת שלושה מטעני צינור לעבר מוצב צה"ל, והועמד על בין 12 ל-18 שנות מאסר.

על כן - המתחם העונשי המבוקש על ידי המאשימה בגין האישום הראשון, נראה לנו הולם וראוי, ולפיכך, נעמידו על בין **6 ל-10 שנות מאסר**.

באשר לאישומי ירי הטיילים, ברור, שצריכה להיות הבחנה משמעותית בין המתחם שיקבע לאישומים 2 עד 4, לבין מתחם האישום החמישי. בכל המקרים מדובר על מעורבות, ברמה כזו או אחרת, בירי טילים אל ישראל, אך, נזכור, שרק בגין האישום החמישי, שבו חלקו היה פעיל והירי נעשה בנוכחותו, ישנה הרשעה בניסיון רצח. ביתר המקרים - לפי הסדר הטיעון, סעיפי האישום הם בגין פעילות בהתאחדות בלתי מותרת. נסיבות הפעילות הינן, אומנם, בדרגה גבוהה, בשל ההקשר של ירי הטיילים, במסגרת חוליה ייעודית ש"התמחתה" בכך, אולם, עדיין, יש נפקות עונשית לסעיפי החיקוק הקלים יותר, מכפי שניתן היה, אולי, לייחס לעובדות הללו.

מתחמי הענישה שנקבעו בעבר, בגין פעילות בהתאחדות בלתי מותרת, היו, יחסית, מתונים. על חברות ופעילות בארגון טרור, לצד אימונים צבאיים אסורים, מטעם הארגון, נקבע מתחם שבין 1 ל-3 שנות מאסר, וזאת - במסגרת תפ"ח 1057/07, בעניין "אחמד אלצופי" (בימ"ש מחוזי באר שבע, מיום 18.2.13). כאשר נדון נאשם על פעילות וחברות בארגון דאע"ש, במנותק מפעילות טרור ותכנון פעילות, (שבגיןם נקבעו מתחמים נפרדים), נפסק, שמתחם הענישה הראוי הוא בין 24 ל-48 חודשי מאסר (תפ"ח 60155-03-16 בימ"ש מחוזי ירושלים, בעניין מועסב עליאן). כמו כן, במקרה נוסף, אומצה המלצת המאשימה לקביעת מתחם של בין 3 ל-5 שנות מאסר, למי שהיה חבר ופעל בהתאחדות בלתי מותרת, שבמסגרתה ביצע פעילות טרור חמורה (תפ"ח 39974-12-12 בעניין עבדאללה סמחאן, בימ"ש מחוזי ב"ש מיום 10.11.14).

על רקע זה, ותוך שקלול חומרת אופי הפעילות בהתאחדות, בענייננו, אל מול חלקו היחסי של הנאשם, בתוך החוליה,

בהכנת התשתית לביצוע ירי הטילים, ובהינתן סמיכות המועדים של שלושת העבירות הללו, אישומים 2 עד 4, מצאנו לנכון לקבוע מתחם ענישה אחד לשלושתם, אשר יועמד על בין 7 ל-10 שנות מאסר.

ביחס לאישום החמישי - מעורבות פעילה בירי טיל, והרשעה גם בניסיון רצח, בגין כך, נפסקו, בכגון דא, מתחמי ענישה גבוהים יחסית. בעניין **מאלק חילס, ע"פ 4654/13**, הנ"ל, נקבע, מתחם של בין 10 ל-15 שנות מאסר. הנאשם, באותו עניין, ניסה לשגר, עם חבריו, טיל לעבר ישראל, שהיה מצויד בהפעלה חשמלית, אך, הייתה תקלה, והטיל לא שוגר. ניסיון נוסף נכשל בשל ראש נפץ לא תקין, אך לאחר מספר ימים, חברי החוליה שיגרו בהצלחה טיל וניסו לגרום בכך למותם של תושבי ישראל.

בעניין **"אחמד אלצופי" תפ"ח 1057/07** הנ"ל, נקבע מתחם ענישה של בין 10 ל-18 שנות מאסר בפועל, כאשר הנאשם ופעילים אחרים בארגון, ירו שני טילים לכיוון אזור כרם שלום, כדי לגרום למות ישראלים.

בעניינו, כאשר מדובר בירי טיל בודד וכאשר חלקו של הנאשם התמצה בתצפית לעבר האוויר, המתחם הראוי צריך להיות מתחת לזה שנקבע בעניין "אחמד צופי".

כפי שיובא להלן, קביעת המתחם העונשי בגין האישום החמישי, תעשה בראייה של אישום זה יחד עם האישום השישי כ"אירוע אחד", לצורך זה.

באשר לאישום השישי - כאן, כזכור, לצד פעילות בהתאחדות בלתי מותרת, הורשע הנאשם בקשירת קשר לפשע - רצח, באשר, התוכנית לירי הטיל כבר התגבשה, ועמדה לפני ביצועה, אך, מעורבות הנאשם בה נקטעה, שלא מחרטתו, אלא, משהזעק למיטת חוליה של אמו. נסיבות כאלה, שבהן אין ראיה, שלבסוף נגרמה פגיעה כלשהי והפעילות הופסקה בשלב של "טרם ביצוע", אושר מתחם, שהמדינה ביקשה, של בין 3 ל-6 שנות מאסר, בעניין **"עבדאללה סמחאן" תפ"ח 39974-12-12** הנ"ל. ברם, אין להתעלם מכך, שבפרשה שלנו מדובר היה בטיל שכבר הוצב בעמדת השיגור והיה מוכן לירי, וכי הקושרים היו בדרכם לשגר. עסקינן, בפעילות נחושה, שהיתה, מבחינת הנאשם, קרובה מאוד למימוש (אין לנו ידיעה האם יתר חברי החוליה המשיכו בלעדיו ושיגרו את הטיל, אם לאו). לא מדובר בקשירת קשר בעלמא, בבחינת "רק דיבורים". בנסיבות אלה, ותוך שאנו מביאים בחשבון, שבסופו של דבר, הנאשם העדיף את טובת משפחתו ולבקר את אמו החולה, על פני "השלמת המשימה" העבריינית, נראה המתחם המוצע על ידי המאשימה כסביר וראוי, ביחס לאישום זה, כשהוא עומד בפני עצמו. ברם - משמדובר בשני אישומים דומים בנסיבותיהם, החמישי והשישי, שהתרחשו בסמיכות זמן, במהלך מבצע "צוק איתן", וענינם בשיגור טילים לישראל, כשאחד מהם נקטע, טרם ביצוע, מבחינת הנאשם, כמבואר לעיל, ראינו לנכון, בהתאמה לפסיקה הקיימת במקרים כאלה, להתייחס לשניהם כאל "אירוע אחד", במובן סעיף **40 יג' (א) לחוק העונשין** [קביעת מתחם אחד לכמה עבירות המהוות אירוע אחד].

לפיכך - אנו מעמידים את מתחם העונש ההולם בגין האישומים החמישי והשישי יחד, על בין 10 ל-14 שנות מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף **40 יא לחוק העונשין**), כמובן, שהודאתו של הנאשם, וההגעה להסדר הטיעון, מגלמים קבלת אחריות ומימד של חרטה מצידו, לצד החיסכון בזמן שיפוטי ובמשאבים. עם זאת, נזכיר, שההסדר הושג בעיצומו של שלב שמיעת הראיות. יש להתחשב גם במצבו הבריאותי, המשפחתי, והכלכלי, הלא פשוטים

של הנאשם, כפי שהוצגו בפניו, אולם, שיקול זה אינו דומיננטי, ואין בכוחו, בפני עצמו, להביא לקביעה עונשית שתהיה בתחתית המתחמים. לקחנו בחשבון גם את דברי הסנגור, שהפנה אותנו לכך, שהעבירה נשוא האישום הראשון נעברה לפני יותר מעשור, וכי, בינה לבין חידוש הפעילות נגד ביטחון המדינה, בשלהי שנת 2013, חלפו שנים ארוכות בלא שידוע על כל מעורבות של הנאשם בעבירות ביטחון, או בעבירות אחרות.

הצדדים עתרו להטלת עונש כולל בגין כל העבירות נשוא הרשעת הנאשם, והחלטנו לאמץ גישה זו. ריבוי העבירות מצדיק קביעת עונש כולל שישקף את מספרן וחומרתן. האיזון בין שיקול זה לבין הנסיבות המקלות, שפועלן לכיוון הצד הנמוך של המתחמים שנקבעו, יושג, על ידי הטלת עונש, שרכיב המאסר בפועל בגדרו, יהא באמצעו של המתחם הגבוה מבין אלה שקבענו לעיל, כלומר - 12 שנות מאסר, ולצד זה - מאסר על תנאי ל- 18 חודש.

אציע, אפוא, כי נגזור דינו של הנאשם בהתאם לאמור.

אריאל ואגו, שופט

השופט אריאל חזק:

אני מסכים.

אריאל חזק, שופט

השופט אלון אינפלד:

אני מסכים עם נימוקי חברי השופט א' ואגו, ביחס למכלול השיקולים הנוגעים לפרשתנו, לרבות חלוקת כתב האישום ל"אירועים" וקביעת מתחמי הענישה. מקובלת עלי גם הקביעה, לפיה בנסיבות של תיק זה, נכון לתת ביטוי לאיזון בין הנסיבות המקלות הבאות בחשבון בתוך המתחם מחד גיסא, וריבוי מסוים של העבירות מאידך גיסא, על ידי קביעת העונש באמצעו של המתחם הגבוה ביותר שנקבע. למותר לציין, כי לו היה מדובר בעבירות רבות יותר באירועים השונים, נכון היה להחמיר אף מעבר למתחם זה, תוך צבירת משקל האירועים ומעשים רבים אף מעבר למתחם החמור ביותר.

יחד עם זאת, אבקש להסתייג מפרט מסוים בנימוקיו של חברי, והוא - אזכור שיקולי ההרתעה בהקשר לערכים המוגנים והערכת מתחם העונש הראוי. זאת, תוך ציטוט דברי השופטת פרוקצ'יה בע"פ 3289/05 בענין חשיבות ההרתעה בהקשר למעשי טרור. לטעמי, בשים לב להוראות סעיף 40 לחוק העונשין כפי שתוקן בתיקון 113, אין מקום לשיקולי הרתעה בשלב קביעת המתחם (ראו דברי השופט ג'ובראן בפסקאות 20 ו- 34 לחוות דעתו בע"פ 1127/13 **גברזג'י נ' מדינת ישראל** (15.1.14)). אמנם, שיקול ההרתעה היה יסוד מרכזי בפסיקה אשר לפני התיקון, אך, יש להיזהר, שלא תשפיע על הענישה האידנא, למרות מקומה של "מדיניות הענישה הנהוגה" במתחם הענישה, לפי סעיף 40 לחוק העונשין. שכן, כידוע "זיהוי מתחם העונש ההולם עם טווח הענישה המקובל (כיום) הוא שגוי גם מאחר שהוא יאפשר הכנסת שיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירה לתוך השלב הראשון (של קביעת מתחם העונש), שאמור על-פי תיקון 113 להיות "נקי" משיקולים אלה. שהרי, רף הענישה הקיים כיום בפסיקה משקף את משטר הענישה שלפני התיקון..." (השופטת ארבל בע"פ 1323/13 **חסן וגבריה נ' מדינת ישראל** (5.6.13)).

אכן, בתוך המתחם מותר להתחשב בשיקול ההרתעה, ולגבי עבירות מסוימות אף נקבע, שהמדינה אינה חייבת להוכיח את יעילות ההרתעה במקרה הקונקרטי כפי שמשמע מלשון סעיף 40 לחוק. אולם, דברים אלה נקבעו בעיקר בעבירות בעלות מניע כלכלי ולא אידאולוגי (הלכת **גברזג'י** הנ"ל וראו בעיקר השיקולים שנקבעו לגבי עבירות שחיתות וצווארון לבן בע"פ 3927/16 **מדינת ישראל נ' בר זיו** (23.2.17), שניתן על יסוד מחקר אמפירי). אולם, לטעמי כל עוד לא יוכח אחרת, סביר להניח שאין תוחלת להרתעה בעבירות טרור הנובעות ממניעים אידאולוגיים. הדברים נכונים בתיק זה במיוחד, כאשר לפחות באישומים הראשון, החמישי והשישי המעשים נעשו למרות קיומו של סיכון חיים בתגובה קטלנית של צה"ל. לטעמי, לשון החוק אוסרת על התחשבות בשיקול ההרתעה בהעדר תוחלת. לפיכך, אין מקום לשיקול זה בתיק זה, אף לא בתוך המתחם.

די בשיקולי ההלימה שפירט חברי כדי להגיע לאותה תוצאה, אשר לה אני מסכים.

אלון אינפלד, שופט

לאור כל האמור, אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 12 שנות מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו (2.8.15).

2. 18 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, בגין כל עבירה כנגד ביטחון המדינה שהיא מסוג פשע.

לא ראינו, בנסיבות העניין, להטיל קנס כספי, כפי שביקש התובע, בטיעונו לעונש.

עמוד 13

הודעה זכות הערעור בתוך 45 יום לבית משפט העליון.

ניתן והודע היום 18 ינואר 2018 (ב' שבט תשע"ח) במעמד הצדדים.

אריאל חזק, שופט

אלון אינפלד, שופט

אריאל ואגו, שופט
אב"ד